

ærede Rigsdagsmand fra Præsto Amt holdt; han taler meget godt Dansk; jeg har hørt det mange Gange, men der er rigtignok endnu en lille Smule tydfø Accent derved, saa at de, der nøie ville lægge Mærke dertil, vel kunne kjende, at han ikke taler det aldeles som en Indfødt; men da han ellers taler meget flydende Dansk, troer jeg ikke, at denne Accent kan være til Hinder.

Formanden: Rigsdagsmanden for Præsto Amts 4de Valgkreds har Ordet.

Grundtvig: Jeg opgiver Ordet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Aalborg Amts 3die Valgkreds har Ordet.

Næ: Forsaavidt den ærede Ordfører har opstillet det som et Slags Regel, at der skulde foretages en Sprogeramen, hvorved man overbeviste sig om Bedkommendes Dygtighed i at tale det danske Sprog, saa er det mig kjært, at Indenrigsministeren allerede har tilskendegivet, at han ikke kunde anerkjende Saadant som Regel, og Regel her i Thinget vilde det ialtsald først kunne blive ved en Afstemning. Men jeg troer i det Hele taget, at man bør forvare sig imod den Tanke, der saa stærkt er udtrykt paa den Maade, hvorpaa den her er fremsat, som om den, der søger Indfødsret iblandt os, nødvendig skal bestidde en fuldstændig Kundskab i vort Sprog. Det er allerede en Forudsætning, som man maa gjøre, at den, som vil vælge vort Land til sit Fædreland, ogsaa tilægner sig dets Sprog; det er jo ogsaa en factisk Umulighed at kunne tænke sig Andet, end at han maa søge at tilegne sig Sproget, naar han skal kunne være hjemlig og bevæge sig iblandt os. Men der er igjen paa den anden Side Mange, hvem det kan falde meget vanskeligt at tilegne sig Sproget med en vis Færdighed, og derfor finder jeg virkelig, at det har noget Forunderligt ved sig, at opstille det som en Fordring. Det er et naturligt Udtryk af National-Stoltheden, at man forudsætter den fulde Tilegnelse af det nationale Element hos Enhver, der vil høre Nationen til; men jeg anseer det for et Udtryk af National-Førængeligheden, at ville opstille det som en Regel, at Enhver skal kunne være Sproget aldeles mægtig eller idetmindste i en større Grad mægtig, fordi han vil sætte Vo iblandt

os. Jeg finder det i det Hele meget uheldigt, at binde sig til saadanne saakaldte nationale Forudbestemmelser ved Meddelelsen af Indfødsret. Jeg troer, at det, der udelukkende skal sees paa, er, om de Ansøgende ere Mænd, der ved deres moralske Værd og ved deres øvrige personlige Egenstaber ville gjøre vort Fædreland, som de ogsaa vælge til deres, Gavn og Ære. Jeg troer i Virkeligheden, at f. Ex. den Mand, der som Glarmester paa Samsø i en Snees Aar eller længere har indsat gode Ruder, har bidraget meget mere til Oplysningen hos os, selv om han talte Sproget meget gebrokkent, end om han med den største Færdighed deri ikke var duelig i sit Fag. Jeg troer saaledes, i det Hele taget, at man skal vogte sig meget for at opstille saadanne Regler, og det saameget mere, da der i vort Land, i de Dele, som vi jo med al Ret regne til vort Land og jo endog gjøre os Forventning om at see paa det Nærmeste sammenfnyttede med os, er en stor Deel af vore Medborgere, der altsaa allerede have Indfødsret hos os, og til hvem vi dog virkelig ikke kunne opstille den Fordring, at de skulde være vort Sprog aldeles mægtige, efter som deres er lige saa fuldberettiget, ialtsald der, hvor de for Tiden opholde sig, som vort eget. Jeg finder ogsaa, at det er en med Friheden for Huus og Hjem uforenelig og upassende Underfølgelse at ville anstille, om en Mand, muligviis af Hensyn til ældre Familieerindringer, eller af rene Oplyselseshensyn, eller af hvilkeshelft andre, taler, i længere eller kortere Tid, et andet Sprog end det danske i sit Hjem. Det er alle saadanne Bestemmelser, som forekomme mig aldeles ikke bør kunne henføres til dem, der endog skulde være udelukkende eller afgjørende Betingelser for at erhverve Indfødsret.

Krieger: Jeg ønskede, at Thinget idetmindste særlig henvendte sin Opmærksomhed paa et Punkt, som er omhandlet i Betænkningen med Hensyn til Nr. 3 i det andet Lovudkast. Det er af Udvalget i Betænkningen bemærket, at, medens denne Ansøgning er bilagt med et Borgerbrev, som Grosferer i Stockholm, og med en Bestalling, som Ritmester i det Stockholmske Borgerstabs Cavalleri, er der ikke oplyst Noget om, hvorvidt Ansøgeren nu er